

**ΑΠΟΦΑΣΗ της Π.Ε. του ΝΑΡ για την ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ, Τρίτη 25/8/2015**

NAP
ΝΕΟ
ΑΡΙΣΤΕΡΟ
ΡΕΥΜΑ

1. Η ψήφιση από ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι του τρίτου μνημονίου αποτελεί αντιδραστική τομή και συνέχεια. Συνέχεια της επιδρομής κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ για την επιβολή των αντιδραστικών αστικών αναδιαρθρώσεων που έχουν ανάγκη ώστε να ξεπεραστεί η δομική καπιταλιστική κρίση σε βάρος των εργαζομένων· αλλά και τομή γιατί στην υλοποίηση αυτής της πολιτικής συμπράττουν και ο προερχόμενος από την Αριστερά ΣΥΡΙΖΑ, καθώς και οι «αντιμνημονιακοί» ΑΝΕΛ.

Με το τρίτο μνημόνιο, κλιμακώνεται η επίθεση κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ κατά του λαού, βαθαίνει η εκμετάλλευση των εργαζομένων, αναπτύσσεται η φτώχεια και η ανεργία, πνίγεται το μέλλον της νεολαίας, προωθούνται ιδιαίτερα οι αντιδραστικές αστικές αναδιαρθρώσεις, ενισχύονται οι πολυεθνικές και τα ηγεμονικά τμήματα του εγχώριου κεφαλαίου σε βάρος των μικρομεσαίων στρωμάτων και των εργατικών λαϊκών συμφερόντων, συντρίβεται η μικρομεσαία αγροτιά, γενικεύονται οι ιδιωτικοποιήσεις και η αρπαγή του δημόσιου πλούτου (γης, δημόσιων επιχειρήσεων, υποδομών, φυσικών πόρων κ.ά.) από τις πολυεθνικές, κλιμακώνεται η φοροληλασία των λαϊκών στρωμάτων, αυξάνονται δραματικά τα χρόνια εργασίας και το όριο ηλικίας για συνταξιοδότηση, οι δε συντάξεις μετατρέπονται σε επιδόματα κηδείας. Υπογραμμίζουμε πως ειδικά με το τρίτο μνημόνιο ενισχύεται κυρίως η πλευρά των αστικών αναδιαρθρώσεων σε μια σειρά τομείς.

Το τρίτο μνημόνιο ενισχύει τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό, τη βαθύτερη αντιδραστική μετάλλαξη της αστικής δημοκρατίας και την απαξίωση κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας με τη «θεσμική» κατοχύρωση της επιτροπείας από την ΕΕ, το ΔΝΤ και τις διεθνείς αγορές. Επικυρώνει το πραξικόπημα ΕΕ-ΔΝΤ-κυβέρνησης και αστικών κομμάτων ενάντια στο μεγαλειώδες λαϊκό ΟΧΙ. Κρατά το λαό αλυσοδεμένο στη μέγγενη του χρέους και των τοκογλυφικών δανειακών συμβάσεων, στη φυλακή του ευρώ και της ΕΕ, στον κοινωνικό μεσαίωνα της καπιταλιστικής κυριαρχίας.

Αποδεικνύεται πλέον ξεκάθαρα πως **δεν μπορεί να υπάρξει πολιτική προς όφελος του λαού εντός του ευρώ και της ΕΕ, χωρίς ρήξη και ανατροπή του καπιταλιστικού μονόδρομου.** Γι' αυτό και για να είναι συνεπής μέχρι τέλους, αποτελεσματική και νικηφόρα η πάλη κατά του Ζου και των παλιότερων μνημονίων, η πάλη για την ανατροπή της επίθεσης κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ πρέπει να έχει αντικαπιταλιστικό, αντιΕΕ και ταξικό χαρακτήρα.

2. Η ψήφιση του τρίτου μνημονίου αποτελεί την πιο τραγική έκφραση της ήττας και χρεοκοπίας της στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία οδηγείται στη θλιβερή μνημονιακή του μετάλλαξη και τον αναδεικνύει σε κύριο κορμό προώθησης και υλοποίησης της αστικής πολιτικής στην Ελλάδα. Με τις επιλογές του αυτές ο ΣΥΡΙΖΑ εντάσσεται πλέον στο αστικό στρατόπεδο, οι αντιφάσεις του λύνονται με την ολοκληρωτική επικράτηση της ηγεμονικής, έτσι κι αλλιώς αστικής διαχειριστικής, πλευράς. Ο ΣΥΡΙΖΑ αλλά και οι ΑΝΕΛ μετατρέπονται σε μνημονιακά κόμματα.

Η εξέλιξη αυτή δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία, παρά τον σοκαριστικό και αποκαλυπτικό χαρακτήρα που είχε η 14η Αυγούστου 2015. Πρέπει να αναδειχθεί η συνολική πολιτική, προγραμματική, θεωρητική διαδρομή του ΣΥΡΙΖΑ η οποία οδήγησε στην εξευτελιστική υπογραφή του τρίτου μνημονίου. Η συγκλονιστική αυτή πορεία, ιδιαίτερα μετά το λαϊκό ΟΧΙ που αφαιρεί κάθε φύλλο συκής του τύπου «εμείς θέλαμε αλλά ο λαός φοβήθηκε», οδηγεί σε μια σειρά πολύ κρίσιμα για την ίδια την ύπαρξη της Αριστεράς συμπεράσματα:

Πρώτο: Δεν υπάρχει καμιά περίπτωση για φιλολαϊκές αλλαγές μέσα στο πλαίσιο της ευρωζώνης και της ΕΕ. Το συμπέρασμα αυτό βρέθηκε στο στόμα εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων και νέων, που πριν και μετά το δημοψήφισμα έβλεπαν στη ρήξη τον μόνο δρόμο για να αποφευχθούν τα μνημόνια και ο εξευτελισμός. Βρισκόμαστε στην εποχή όπου τα ζητήματα της ρήξης και της εξόδου από την ευρωζώνη, την ΕΕ και το NATO, αποτελούν άμεσους στόχους αγώνα, **αναπόσπαστες πλευρές και προϋποθέσεις του συνολικού μας αντικαπιταλιστικού προγράμματος.**

Δεύτερο: Δεν υπάρχει καμιά περίπτωση για φιλολαϊκές αλλαγές χωρίς ρήξη με την αστική τάξη, ντόπια και ξένη (τραπεζίτες, μονοπωλιακούς ομίλους, πολυεθνικές, εφοπλιστές κ.λπ.), χωρίς να κλονιστεί (και τελικά να αφαιρεθεί) ο πλούτος, η ιδιοκτησία και η εξουσία των δυνάμεων του κεφαλαίου. Με άλλα λόγια οι παραπάνω στόχοι πρέπει να τίθενται **στο πλαίσιο ενός συνολικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος.** Οι λογικές ενός «άμεσου ή μίνιμουμ προγράμματος», που μπορεί δήθεν να προχωρήσει χωρίς ουσιαστικές ρήξεις με το κεφάλαιο, την ΕΕ και το κράτος, και επιδιώκει ένα νέο «αντιμνημονιακό» ή «αντινεοφιλελεύθερο» κοινωνικό συμβόλαιο με το κεφάλαιο ή τμήματά του, εντός του ευρώ και της ΕΕ, **αποδείχτηκαν οδυνηρές αυταπάτες.** Κάθε «μεταβατικό» πρόγραμμα, στις σημερινές συνθήκες του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της βαθιάς δομικής κρίσης του, οφείλει να έχει αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο και να συμβάλλει στην ωρίμανση των όρων για την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού. **Η τακτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης και των αστικών αναδιρθρώσεων αντιμάχεται την διαχείριση του συστήματος,** εντάσσεται στο πλαίσιο μιας **σύγχρονης επαναστατικής και κομμουνιστικής προοπτικής.**

Τρίτο: Δεν μπορεί να γίνει «εργαλείο» και «όχημα» για την αντικαπιταλιστική ανατροπή ο αριστερός κυβερνητισμός, η αντίληψη πως απάντηση στο πολιτικό πρόβλημα και στο ποιος θα ανατρέψει την αντιλαϊκή επιδρομή αποτελεί η ανάδειξη μιας «κυβέρνησης της αριστεράς» με **κοινοβουλευτικούς όρους. Ζούμε την κατάρρευση του «αριστερού κυβερνητισμού»,** του μεταρρυθμισμού, της πάσης θυσία συμμετοχής σε μια κυβέρνηση με άλλα, αστικά κόμματα, της υποτίμησης και περιφρόνησης της συγκρότησης του οργανωμένου λαού, **της αυτονόμησής της από το ζήτημα των σχέσεων και της αναγκαίας ρήξης με τον ιμπεριαλισμό, το αστικό κράτος και την εξουσία του κεφαλαίου.**

Αποδείχτηκε καθαρά πως όχι μόνο δεν στάθηκε αρκετή μια «αριστερή» κοινοβουλευτική πλειοψηφία, αλλά **αντίθετα** αποτέλεσε και κορμό του τρίτου μνημονίου. Αυτό, μεταξύ των άλλων, το «επέτρεψε» η τακτική της πλειοψηφίας αυτής (ΣΥΡΙΖΑ), η οποία οδήγησε σε παροπλισμό του εργατικού κινήματος, σε συνδυασμό και με την απουσία λαϊκών θεσμών αγώνα και ανατροπής. Γι' αυτό και δεν μπορεί να είναι προωθητική η λογική μιας άλλης ριζοσπαστικότερης **εκδοχής μιας «αληθινής κυβέρνησης της αριστεράς»,** με υποτίμηση του πρωταρχικού πεδίου της ανασυγκρότησης του κινήματος και της δημιουργίας αυτοτελών οργάνων αγώνα κι επιβολής της λαϊκής θέλησης.

Ο δρόμος της απάντησης στο συνολικό-πολιτικό ερώτημα της περιόδου και στο ποιος θα κάνει πράξη την ανατροπή της αντεργατικής επίθεσης περνά μέσα από την πάλη για την αντεπίθεση και ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος, την οικοδόμηση των οργάνων αγώνα κι επιβολής της λαϊκής θέλησης, τη διαμόρφωση όρων για την προσέγγιση της επαναστατικής καμπής που οδηγεί στην **εργατική εξουσία και την κυβέρνηση των οργάνων της εργατικής πολιτικής και του οργανωμένου λαού,** με όρους ταξικής πάλης και όχι αστικής διαχείρισης.

Τέταρτο: Με την υπογραφή του ΣΥΡΙΖΑ στο μνημόνιο **κατέρρευσε και η λογική του «αντιμνημονιακού» και «αντινεοφιλελεύθερου» μετώπου.** Δηλαδή, ενός πολιτικού μετώπου που συγκροτείται σήμερα στη βάση μιας πλευράς ή μιας μορφής της αστικής πολιτικής, **δεν θίγει και δεν αναμετρείται με τον συνολικό ταξικό αντίπαλο (σήμερα το «μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ) και τις κεντρικές του επιλογές, και δεν βάζει στόχο την ανατροπή του.**

Μόνο με μια τέτοια ξεκάθαρη αντίληψη μπορεί να υπάρξει μέτωπο που να μπορεί να σταθεί στην ταξική πάλη, να μην υποκύψει στη στρατηγική του αντίπαλου ή να βρει άλλοθι για μια διαφορετική μορφή διαχείρισης του καπιταλισμού, να συσπειρώσει πραγματικές εργατικές και λαϊκές δυνάμεις. Να υπάρξει, δηλαδή, ένας ισχυρός μετωπικός αντικαπιταλιστικός πόλος.

Δεν μπορεί το «μέτωπο του ΟΧΙ», που προτείνεται από διάφορες πλευρές, **να αποτελεί μια απλή συνέχεια και «μεταμόρφωση» του «αντιμνημονιακού» ή «αντινεοφιλεύθερου» μετώπου**, χωρίς να ενσωματώνει με σαφή και διακριτό τρόπο τα βασικά συμπεράσματα της μάχης του δημοψηφίσματος και της μνημονιακής μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ.

Όλα αυτά έχουν ακόμα μεγαλύτερη σημασία εάν σημειώσουμε πως **η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού (στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής και της παγκόσμιας - ειδικά μετά τις εξελίξεις στην Κίνα) δεν ξεπερνιέται και κλιμακώνεται, πως το μνημονιακό πρόγραμμα θα έχει νέους μεγάλους κόμβους, και πως το ερώτημα της ρήξης με μνημόνια, ΕΕ και κεφάλαιο και η δυνατότητα μεγάλων αγώνων και εκρηκτικών καταστάσεων σε περιβάλλον κοινωνικής ληλασίας και πολιτικής κρίσης, θα εμφανίζεται ξανά στο προσκήνιο.**

3. Αν η ψήφιση του τρίτου μνημονίου από 220 βουλευτές των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ-ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Ποτάμι εκφράζει τη συσπείρωση και αντεπίθεση για την προώθηση της αστικής πολιτικής, το 61,3% ΟΧΙ στο δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη, με τα ιδιαίτερα ταξικά και νεολαιίστικα χαρακτηριστικά που είχε, αποτελεί **συμπύκνωση των ταξικών αντιθέσεων και μιας ολόκληρης πορείας αγώνων** της τελευταίας πενταετίας, κι ανέδειξε τη δυνατότητα να διαμορφωθεί ένα αντίπαλο δέος στην αστική πολιτική. Αποτελεί γεγονός μεγάλης σημασίας, που δεν πρόκειται να ξεπεραστεί εύκολα και θα σφραγίζει την πολιτική κρίση εκπροσώπησης το επόμενο διάστημα. Το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκουν να **βαθύνει** το λαϊκό ΟΧΙ, να συγκροτηθεί το ΟΧΙ μέχρι το τέλος και να τροφοδοτήσει το μαζικό κίνημα και τη μαχόμενη Αριστερά, με το να βγει στο προσκήνιο αυτό το δυναμικό, να συμβάλει στην καταλυτική εμφάνιση του οργανωμένου λαού και του ανασυγκροτημένου εργατικού κινήματος στο προσκήνιο και όχι βεβαίως να «εκπροσωπηθεί» από ανακυκλωμένες πολιτικές απαντήσεις, που θα φέρνουν πάλι μια «μισή ελπίδα», μια «μισή ρήξη».

Πρέπει να σημειώσουμε πως το ευρύ λαϊκό ΟΧΙ **δεν είναι ενιαίο**, αλλά διασχίζεται από τάσεις τόσο κοινωνικές ταξικές, όσο και πολιτικές.

Υπάρχει μια τάση **αποδοχής των ορίων της κυβερνητικής πολιτικής**, ουσιαστικής αποδοχής του μονόδρομου και της κυβερνητικής λογικής «δώσαμε μια σκληρή μάχη, αλλά μέχρι εκεί φτάσαμε, από κει και πέρα ήταν η καταστροφή». Πρόκειται για οπισθοδρομική προσαρμογή στην κυβερνητική πολιτική και απαιτείται ολόπλευρη διαπάλη για την αποκάλυψη και υπερνίκησή της.

Δεύτερο αναπτύσσονται απόψεις που ουσιαστικά προκρίνουν την επιστροφή σε μια λογική που είχε το πρόγραμμα του «ΣΥΡΙΖΑ του 12» ή ο «καλός ΣΥΡΙΖΑ», σε ορισμένες περιπτώσεις με σαφέστερη τοποθέτηση απέναντι στην ευρωζώνη, χωρίς όμως να υπερβαίνουν τον διαχειριστικό πυρήνα της πολιτικής εκείνης, που οδήγησε τον ΣΥΡΙΖΑ στα μνημόνια. Οι εργαζόμενοι **δεν έχουν ανάγκη σήμερα την -ουτοπική, άλλωστε- επιστροφή στον «καλό ΣΥΡΙΖΑ του 2011-12»** (ή αντίστοιχα στο «παλιό καλό ΚΚΕ» και στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά της αυτάρκειας και της αυτοπεριθωριοποίησης). Η πραγματική και πιεστική αναγκαιότητα είναι για νέες τολμηρές απαντήσεις, με ανατρεπτική λογική, συνέπεια και προοπτική.

Τρίτο, μέσα στο ρεύμα του ΟΧΙ, ιδιαίτερα μέσα στα πιο ταξικά, πληθειακά τμήματά του, υπήρξε η τάση του «ΟΧΙ της ρήξης», του «ΟΧΙ μέχρι το τέλος», που ήθελε τη ρήξη με την ΕΕ, τους δανειστές, το κεφάλαιο (εγχώριο και διεθνές). Στο έδαφος αυτό αναπτύσσονται πολύμορφες και με διαφορετικές αναζητήσεις σε αντικαπιταλιστική, αντιμπεριαλιστική, ανατρεπτική κατεύθυνση, που τείνουν να υπερβαίνουν τα διαχειριστικά και ρεφορμιστικά όρια και αναζητούν δρόμους σύνδεσης και ένταξης της

πάλης αυτής σε μια ταξική αντικαπιταλιστική πολιτική, αναζητούν τα περιεχόμενα και τους δρόμους της σύγχρονης χειραφέτησης. Αυτές οι πιο πρωτοπόρες αναζητήσεις προσφέρουν **το γόνιμο έδαφος για μια επανεξόρμηση των αντικαπιταλιστικών και επαναστατικών αντιλήψεων**. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να βρεθεί σε επικοινωνία, συντροφικό διάλογο και κοινή δράση με όλο αυτό το δυναμικό, πρώτα από όλα τις αναζητήσεις στα πιο εργατικά/ταξικά κομμάτια και τη νεολαία. Να συμβάλει σε μια ανώτερη συνένωσή τους στην κατεύθυνση του πόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, με το μετασχηματισμό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ανώτερη βάση.

Τέταρτο, δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε και να υποτιμάμε **το ρόλο της ακροδεξιάς και του φασισμού**, που προσπαθεί να καρπωθεί **υπαρκτές εθνικιστικές πλευρές του ΟΧΙ**, σε συντηρητικά, αν και πληβειακά στρώματα, για τα οποία πρέπει να δοθεί μάχη για τον απεγκλωβισμό τους.

Συνολικά χρειάζεται να προχωρήσουμε σε μια βαθύτερη εξέταση των κοινωνικών-πολιτικών τάσεων που διαμορφώνονται κι έρχονται στο προσκήνιο. Η συνέχιση και εμβάθυνση της μνημονιακής καπιταλιστικής επίθεσης καθώς και η χρεοκοπία του ΣΥΡΙΖΑ θα οδηγούν σε δρόμους αντίστασης και αγώνα, σε δρόμους πολιτικής κινητοποίησης ή και ριζοσπαστικοποίησης (σε σκληρή διαπάλη με τις υπαρκτές και ισχυρές τάσεις απογοήτευσης, ατομικής λύσης και συντηρητικής αναδίπλωσης) ευρύτατα λαϊκά στρώματα, τόσο εργατικά όσο και μικρομεσαία, που πλήττονται σκληρά και άμεσα. Τα ευρύτερα στρώματα, ειδικά τα μικρομεσαία, έρχονται με παλιές και νέες αυταπάτες, με αναζήτηση άμεσων λύσεων εντός του συστήματος (π.χ. ρευστότητα και νόμισμα), και τροφοδοτούν ανάλογες πολιτικές απαντήσεις. Παρ' όλα αυτά, στο έδαφος της οξύτατης κρίσης του καπιταλισμού μπορεί να ενισχύεται μια συνολική αντικαπιταλιστική ανατρεπτική γραμμή. Απαιτείται, όμως, πιο συγκεκριμένη ενασχόληση και επεξεργασία για την εκπόνηση συνολικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, που να καλύπτει και αυτά τα στρώματα.

4. Γενικό συμπέρασμα: Ενισχύονται οι τάσεις και οι δυνατότητες για ένα βαθύτερο ρήγμα στην αστική πολιτική

Προτάσσουμε τον **αγώνα για την ανατροπή του τρίτου μνημονίου, της δανειακής του σύμβασης, μαζί με την πάλη για κατάργηση των προηγούμενων μνημονίων, για τη συνολική ανατροπή της επίθεσης κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ και των αστικών αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων**, από τη σκοπιά της επιβολής των εργατικών-λαϊκών-νεολαιίστικων δικαιωμάτων για δουλειά, αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, απελευθέρωση από την ταπεινωτική ευρω-επιτροπεία και τη χρεομηχανή, με έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, για να χάσει το κεφάλαιο σε κέρδη, πλούτο και δύναμη.

Παλεύουμε για **συνολικό ρήγμα στην κυρίαρχη αστική πολιτική, για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου**. Το ρήγμα αυτό είναι δυνατό να γίνει, καθώς η άθλια μνημονιακή πολιτική της κυβέρνησης θα τροφοδοτεί την κοινωνική πόλωση, τους αγώνες και τον λαϊκό ριζοσπαστισμό και θα θέτει διαρκώς το ερώτημα της συνολικής ρήξης με το «μαύρο μέτωπο» και τη μνημονιακή υποταγή. Θα ανατροφοδοτεί την πολιτική αστάθεια, θα φέρνει στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα του «άλλου δρόμου».

5. Ο Αλ. Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ με την προκήρυξη εκλογών-εξπρές, σε συμφωνία μάλιστα με τους «εταίρους», **επιδιώκει να «πιάσει στον ύπνο» το λαό και να δημιουργήσει όρους για τη συγκρότηση συμπαγούς κυβέρνησης, που θα εφαρμόσει αδίστακτα το τρίτο μνημόνιο** και θα υλοποιήσει συνολικά την επίθεση κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ για την αντιδραστική αναδιάρθρωση του συστήματος, σε «εθνική συνεννόηση» με τους ΝΔ-Ποτάμι-ΠΑΣΟΚ, στηριγμένος στο ακραία αντιδημοκρατικό εκλογικό σύστημα (που ο ΣΥΡΙΖΑ άφησε αλώβητο). **Επείγεται ταυτόχρονα να κάνει τις εκλογές πριν τα νέα αντεργατικά εφαρμοστικά μέτρα** του μνημονίου (π.χ. ομαδικές απολύσεις, ξανά ΕΝΦΙΑ) επιταχύνουν τη φθορά του και πριν οι εργαζόμενοι και ο λαός τα συνειδητοποιήσουν πλήρως

κι αρχίσουν να αντιπαλεύουν την αντιλαϊκή πολιτική των οριστικά και μνημονιακά μεταλλαγμένων ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Στόχος του είναι ακόμα να απομονώσει και να ξεφορτωθεί τις εσωκομματικές φωνές αμφισβήτησης της μνημονιακής προσαρμογής του. Επιχειρείται, με αυτόν τον τρόπο, να απαντηθεί και να λυθεί το πρόβλημα πολιτικής εκπροσώπησης αλλά και διακυβέρνησης που αντιμετωπίζει σήμερα το αστικό πολιτικό σύστημα.

Η καταφυγή στις πρόωρες εκλογές είναι, επίσης, αποτέλεσμα του ελλείμματος εμπιστοσύνης που αντιμετωπίζει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, του κλονισμού που δέχθηκε από τις λαϊκές αντιδράσεις, από την επιμονή του κοινωνικού ΟΧΙ.

6. Στην τελική πορεία προς το μνημόνιο, η αντίδραση του λαού και της εργατικής λαϊκής βάσης του ΣΥΡΙΖΑ εκφράστηκαν και σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο με πολύμορφους τρόπους.

Υπάρχει το ΟΧΙ της Αριστερής Πλατφόρμας, που συγκροτείται σε αυτοτελή πολιτικό φορέα (Λαϊκή Ενότητα) και προτείνει αντιμνημονιακό, δημοκρατικό/προοδευτικό, πατριωτικό μέτωπο.

Καταψήφισε και αποχώρησε από τον ΣΥΡΙΖΑ και η ΚΟΕ, εκπέμποντας ένα θολό μήνυμα πατριωτικού προσανατολισμού για τη συνέχεια.

Σε πορεία αποστοίχισης-αποχώρησης βρίσκονται διάφορες κινηματικές ομάδες του ΣΥΡΙΖΑ (π.χ. Ρόζα).

Η τάση των «53», παρά τη χλιαρή αντίθεσή της στο μνημόνιο και το «παρών» που ψήφισαν πολλοί βουλευτές οι οποίοι ανήκουν στην τάση αυτή, επιλέγει να παραμείνει στον ΣΥΡΙΖΑ, μιλώντας για μια απέλπιδα διορθωτική προσπάθεια στο συνέδριο, που όμως θα είναι στημένο και κατόπιν εορτής. Δίνουν έτσι διαχειριστική ανοχή στην κυβέρνηση.

Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ με σειρά ανακοινώσεων έχει διαφοροποιηθεί ιδιαίτερα από την πολιτική γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ, θέτοντας μάλιστα και ζήτημα αποδέσμευσης από ευρώ και ΕΕ.

Εκατοντάδες και χιλιάδες μέλη, στελέχη και φίλοι του ΣΥΡΙΖΑ σε όλη την Ελλάδα διαφωνούν και διαφοροποιούνται, παρακολουθούν, ακολουθούν αλλά δεν καλύπτονται πλήρως από τις διάφορες τάσεις της διάσπασης ή διαφοροποίησης, θέτουν συχνά βαθύτερα ερωτήματα (για τον ευρωπαϊσμό, την αντικαπιταλιστική Αριστερά, το θέμα κυβέρνηση-εξουσία κλπ.), είναι σημαντικό να μην απογοητευτούν, αποστρατευτούν, να ενεργοποιηθούν στο κίνημα και να κινηθούν προς την αντικαπιταλιστική, επαναστατική και σύγχρονα κομμουνιστική απάντηση.

7. Η επικείμενη εκλογική μάχη και η παρέμβαση των κομμάτων

Ο ΣΥΡΙΖΑ θα προσπαθήσει να παρουσιάσει το μνημόνιο ως αναπόφευκτο, πως έκανε την καλύτερη διαπραγμάτευση και πως ο ΣΥΡΙΖΑ (ως κόμμα αριστερό και φιλολαϊκό) θα καταφέρει να κάνει την εφαρμογή του μνημονίου λιγότερο επώδυνη για τον λαό, να προετοιμάσει μια λύση απεμπλοκής, να πετύχει ρύθμιση περικοπή του χρέους κλπ. Η ελπίδα γίνεται λεπίδα και η διαχείριση εντός του συστήματος, του ευρώ και της ΕΕ, διαχείριση εντός των μνημονίων.

Ταυτόχρονα, έχοντας εξασφαλίσει την υποστήριξη της ΕΕ και της ντόπιας ολιγαρχίας (ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας είναι ο μόνος που μπορεί να περάσει το 3ο μνημόνιο) θα εμφανιστεί απέναντι στα αστικά στρώματα ως εγγυητής της σταθερότητας και του μοιράσματος των δουλειών.

Το ΚΚΕ θα προσπαθήσει να αξιοποιήσει την βίαιη στροφή του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησης για να δικαιολογήσει στον κόσμο του (που σε αρκετές περιπτώσεις αποστασιοποιήθηκε) το άκυρο - λευκό στο δημοψήφισμα, αλλά και την ιδιόμορφη αποχή του από τους μετωπικούς πολιτικούς αγώνες της προηγούμενης περιόδου. Μπροστά στην ταπεινωτική συνθηκολόγηση της «αριστερής κυβέρνησης» θα

αντιτάξει την στήριξη του κόμματος «που δεν έχει αυταπάτες», που μιλάει «έξω από τα δόντια» για τον καπιταλισμό και την αστική εξουσία, που δικαιώνεται κλπ. Και γι αυτό είναι ο μόνος πόλος συσπείρωσης για τους αγωνιστές, τους αριστερούς κλπ. Την επίδραση αυτής της επιχειρηματολογίας δεν πρέπει να την υποτιμήσουμε. Θα δυναμώσει την επίθεση στην ANΤΑΡΣΥΑ και το ΝΑΡ, θεωρώντας τα δήθεν συμπληρωματικές δυνάμεις του «αναχώματος» Λαφαζάνη. Με όλα αυτά θα επιχειρήσει να αποδράσει από την καταστροφική γραμμή αποστασιοποίησης από την αντικαπιταλιστική, αντιΕΕ διέξοδο και την πολεμική του στους πολιτικούς στόχους ρήξης στο σήμερα (που τους θεωρεί συλλήβδην ρεφορμιστικούς). Χωρίς να υποτιμούμε την παρέμβαση του ΚΚΕ, πρέπει μαζί με την πρόταση κοινής δράσης, να οξύνουμε την πολιτική αντιπαράθεση μαζί του, με όπλο το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, την τοποθέτηση από θέσεις ανατροπής σε όλες τις κρίσιμες καμπές, τη δράση μας στο εργατικό κίνημα, την απευθείας αναμέτρηση με την αστική τάξη και την ΕΕ, τη διαφοροποίηση από μετωπική-επιθετική και όχι κομματοκεντρική-αμυντική σκοπιά στο σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ και τις άλλες ρεφορμιστικές ή στενά αντιευρώ επιλογές, το επαναστατικό – κομμουνιστικό μας σχέδιο.

Η ΝΔ, παρότι πρόσφατα φθαρμένη και με κρίση ηγεσίας, προσπαθεί να επανακάμψει φιλοδοξώντας την πρωτοκαθεδρία (με βάση και την κρίση στο ΣΥΡΙΖΑ και τους ΑΝΕΛ) στο νέο μετεκλογικό σκηνικό. Παραμένει το βασικό και το πιο συνεπές κόμμα του κεφαλαίου και της ευρωμονόδρομου («δυτικό πλαίσιο») με επιθετική και αδιαπραγμάτευτη στρατηγική: Προώθηση με κάθε τρόπο των μνημονιακών αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων, σαφής στόχος για ανάταξη του ελληνικού καπιταλισμού και της κερδοφορίας του, αδιαπραγμάτευτη η «ευρωπαϊκή πορεία της χώρας». Θεωρεί υπεύθυνη στάση το ότι στήριξε το νέο μνημόνιο (μαζί με τον Τσίπρα) και έβαλε το «κόμμα του κεφαλαίου και της ΕΕ» πάνω από το στενά κομματικό της συμφέρον. Βάζει ζήτημα «περιπετειών», ανικανότητας και τελικά, πιο βαθιάς ένταξης στο μνημόνιο με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και υπόσχεται πιο γρήγορη και ασφαλή απεμπλοκή από το μνημόνιο. Έτσι, επιχειρεί να αποκαταστήσει τους τραυματισμένους δεσμούς με μικρομεσαία στρώματα.

Το Ποτάμι, το χαϊδεμένο παιδί της μιντιοκρατίας, εξακολουθεί να διεκδικεί το ρόλο του εταίρου σε μια διακομματική κυβέρνηση εθνικής ενότητας και φιλοευρωπαϊσμού, υποστηρίζει φανατικά και προκλητικά κάθε αντιλαϊκό μέτρο και συμφωνία, συμβάλλει στη σταθερότητα του συστήματος σε κάθε επικίνδυνη στροφή, και ταυτόχρονα παίζει το ρόλο του επισπύδοντος σε κάθε αντιδραστική αλλαγή του συστήματος. Ο ρόλος του παραμένει εξαιρετικά επικίνδυνος και μια ορισμένη διείσδυσή του σε τμήματα της διανόησης και της νεολαίας πρέπει να αντιμετωπιστεί με ιδιαίτερο μέτωπο απέναντί του.

Το ΠΑΣΟΚ θα προσπαθήσει να κερδίσει χώρο «στα κεντροαριστερά» του ΣΥΡΙΖΑ, μετά τη μνημονιακή μετάλλαξη του τελευταίου. Η στρατηγική του παραμένει η ίδια, παρά την αλλαγή ηγεσίας, πιστή στην αντιδραστική γραμμή του μνημονίου και της ΕΕ, χωρίς αυτοτελή ρόλο στο αστικό σκηνικό, συγχωνευόμενο μάλλον πλήρως με ΝΔ και ΠΟΤΑΜΙ. Δύσκολα θα καταφέρει να ξεπεράσει τα ιστορικά του αδιέξοδα και πιθανότατα η κατάρρευσή του θα συνεχιστεί.

Οι ΑΝ.ΕΛ γέγονται άμεσα την κυβερνητική κρίση – κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ. Έχουν κι αυτοί τεράστια ευθύνη (που δεν πρέπει να τους χαρίζεται) για την αντιλαϊκή επίθεση και την ψήφιση του εξοντωτικού τρίτου μνημονίου, αλλά και για την εθνικιστική, φιλο-Νατοϊκή, ανοιχτά ιμπεριαλιστική πολιτική τους, (ειδικά με τη θητεία τους στο υπουργείο εξωτερικών). Ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και οι αριστερές διαφοροποιήσεις του, έχουν ιστορική ευθύνη που τους ανέχτηκαν και συγκυβέρνησαν μαζί τους. Η ψευτοπατριωτική, αντιμνημονιακή τους φυσιογνωμία τέλειωσε με την ψήφιση του μνημονίου. Οι ΑΝΕΛ διέρρηξαν και τους δεσμούς τους με τμήματα της λαϊκής δεξιάς βάσης, ώστε η είσοδός τους στη νέα βουλή να είναι δύσκολη.

Η Χρυσή Αυγή караδοκεί να συσπειρώσει όλο τον αντιμνημονιακό, πατριωτικό, αντιαριστερό κόσμο που «προδόθηκε», όπως λένε, για μια ακόμη φορά, τώρα από την αριστερά και τους ΑΝΕΛ. Έχει «εκσυγχρονίσει» το λόγο της (έχει πάρει πολλά στοιχεία από τη Λεπέν) και με βάση τον σχετικό περιορισμό των τραμπούκικων ενεργειών της, θέλει πιο σκληρή και πολιτική αντιμετώπιση.

8. Στο σημείο αυτό πρέπει να κάνουμε ένα σύντομο απολογισμό της παρέμβασής μας μετά το δημοψήφισμα, με βάση τις συλλογικές μας αποφάσεις:

Εκτιμήσαμε με την απόφαση της Π.Ε. της 11 Ιουλίου 2015, μετά το δημοψήφισμα, το κυβερνητικό πραξικόπημα και τη δρομολόγηση από την κυβέρνηση του 3ου μνημονίου ότι «Οι εξελίξεις αυτές **θέτουν επί τάπητος την ανάγκη μιας άλλης αριστεράς** και χρειάζεται να οικοδομήσουμε με θάρρος ένα σύνολο πρωτοβουλιών που θα οδηγήσουν στην επαφή με όλον αυτόν τον κόσμο...», ότι «Ιδιαίτερη σημασία για το επόμενο διάστημα έχει η ανάληψη πρωτοβουλιών για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, ...», ότι «Καλούμε τους εργαζόμενους και τη νεολαία να οργανώσουν πλατιές λαϊκές πρωτοβουλίες/λαϊκές συνελεύσεις του «ΟΧΙ ΤΗΣ ΡΗΞΗΣ», του «ΟΧΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ», μέχρι τη νίκη! Στις πρωτοβουλίες αυτές του μαζικού κινήματος με πολιτικό προσανατολισμό, ...», ότι «Απαιτούνται άμεσα πρωτοβουλίες για να εκφραστεί η τάση και η αναγκαιότητα για μια άλλη Αριστερά, ανατρεπτική, αντικαπιταλιστική, επαναστατική και σύγχρονα κομμουνιστική. Ξεκινάμε από τη συσπείρωση της Αριστεράς του ΟΧΙ μέχρι τέλους για να ανοίξουμε ακόμα πιο δυναμικά και πλατιά τη συζήτηση για την αναγκαιότητα και δυνατότητα του πόλου της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής και ανατρεπτικής Αριστεράς. **Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που βρέθηκε στην πρώτη γραμμή της μάχης του ΟΧΙ κι έχει ανεβασμένο κύρος και επίδραση**, είναι ένα πολύτιμο σημαντικό βήμα σε αυτή την κατεύθυνση, ενώ η λογική της πολιτικής συνεργασίας των δυνάμεων της αντιΕΕ, αντικαπιταλιστικής Αριστεράς ανοίγει δρόμους...»

Με βάση αυτές τις κατευθύνσεις συμβάλλαμε στην παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για τη δημιουργία «λαϊκών πρωτοβουλιών για το ΟΧΙ μέχρι τέλος», με αντιΕΕ, ταξικό, ανατρεπτικό περιεχόμενο. Συμβάλλαμε στη **συγκρότηση της κοινωνικοπολιτικής Πρωτοβουλίας για το ΟΧΙ μέχρι τέλους** (με μαζική ιδρυτική συνέλευση στις 29 Ιουλίου στην Αθήνα), ιδιαίτερα θετική από άποψη περιεχομένου και μαζικής απήχησης, με εκατοντάδες υπογραφές (πάνω από 800) συνδικαλιστών και αγωνιστών και **στη συγκρότηση αντίστοιχων τέτοιων επιτροπών σε αρκετές πόλεις και περιοχές**. Φάνηκε ότι η διαπάλη για το περιεχόμενο και το χαρακτήρα αυτών των επιτροπών είναι έντονη και αφορούσε επίδικα ζητήματα με τη θέση απέναντι στην Ε.Ε., το ρόλο των κινήματων και τη στάση απέναντι στην κυβέρνηση και οι θέσεις μας είχαν απήχηση. Παρά την καλοκαιρινή περίοδο, η κινητικότητα για τη συγκρότηση επιτροπών ήταν έντονη και με προγραμματισμό για κορύφωση το Σεπτέμβριο.

Παράλληλα, μετά το δημοψήφισμα, μέσα στο καλοκαίρι, πήραμε τις παρακάτω πολιτικές πρωτοβουλίες ως ΝΑΡ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ:

- **Καταλήχθηκε η κοινή πολιτική δήλωση των 4 οργανώσεων (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΜΑΡΣ, Εργατικός Αγώνας, Κίνημα Δεν πληρώνω)** για μια μετωπική αριστερά, που θα παλέψει για ένα πρόγραμμα ρήξης με βασικά σημεία που αποτελούν ένα αναγκαίο πλαίσιο.
- Διαμορφώθηκε και δημοσιοποιήθηκε το **ανοιχτό κάλεσμα πολιτικής συνεργασίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** στις ριζοσπαστικές δυνάμεις που έδωσαν την μάχη για το «όχι της ρήξης» και το «όχι μέχρι το τέλος» σε όλες τις δυνάμεις με αντικαπιταλιστικό, αντιιμπεριαλιστικό, αντιΕΕ και ανατρεπτικό προσανατολισμό, προς όλες τις δυνάμεις που διαφοροποιούνται από την πολιτική ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ, με το ελάχιστο αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο.
- **Πραγματοποιήθηκαν συναντήσεις** με μια σειρά άλλες πολιτικές οργανώσεις στη βάση των παραπάνω καλεσμάτων.

9. Η παρέμβαση ΝΑΡ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις εκλογές

Σημαντικές είναι όχι μόνο οι δυσκολίες, αλλά και οι δυνατότητες για την πολιτική πρόταση αλλά και για την εκλογική παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Η παρέμβασή μας στην επικείμενη εκλογική μάχη και οι στόχοι που θέτουμε γίνονται από τη σκοπιά των ευρύτερων πολιτικών επιδιώξεων της περιόδου, με συνείδηση της ιδιαίτερα κρίσιμης σημερινής συγκυρίας.

Στις σημερινές συνθήκες το ζήτημα της αριστεράς μπαίνει πιο **άμεσα από ποτέ στην ημερήσια διάταξη, η ανάγκη (σε ένα βαθμό και η αναζήτηση) του αντικαπιταλιστικού πόλου/μετώπου/φορέα**, πράγμα που προκύπτει τόσο από τις συνθήκες της καπιταλιστικής κρίσης και των μνημονίων όσο και από την έκρηξη των αναζητήσεων λόγω της εμπειρίας της κατάρρευσης του βασικού ρεφορμιστικού «παραδείγματος» (ΣΥΡΙΖΑ), αλλά και των αδιεξόδων του ΚΚΕ.

Όλη η προηγούμενη περίοδος και η μάχη του δημοψηφίσματος έδειξαν τον **αναντικατάστατο ρόλο μιας μαχόμενης πρωτοπορίας, ενός συνόλου δυνάμεων με επαναστατική πολιτική και μαζική γραμμή, που μπορεί να επιδρά περισσότερο από δυνάμεις με κοινοβουλευτική δύναμη και αναγνώριση.**

Στις νέες συνθήκες, με την ρευστότητα και την αστάθεια του πολιτικού σκηνικού, τις ανακατατάξεις στην Αριστερά και τις τάσεις διαφοροποίησης από την κυβερνητική υποταγή, αποκτά **επιτακτική σημασία η προώθηση της γραμμής για τον πόλο, μέσω και της πρότασης για πολιτική συνεργασία των δυνάμεων της Αριστεράς, κοινωνικών και πολιτικών, εργατικών και νεανικών, που έδωσαν την μάχη για το ΟΧΙ μέχρι το τέλος**, με βάση το αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο.

Με συνείδηση πως ζούμε ιστορικές στιγμές, **με μεγάλες δυνατότητες αλλά και μεγάλους κινδύνους**, καθώς δίπλα στη ριζοσπαστικοποίηση αναπτύσσεται όχι μόνο ο κίνδυνος της απογοήτευσης ή της εναπόθεσης ξανά της ελπίδας σε εύκολες και μισές απαντήσεις, αλλά και η απειλή της φασιστικής ακροδεξιάς. Μόνο μια Αριστερά που δεν μασά τα λόγια της, που δεν λέει μισές αλήθειες και δεν μένει (ξανά;) στην μέση (όπως για παράδειγμα να λέει έξω από το ευρώ αλλά όχι από την ΕΕ), που δεν επαγγέλλεται την λαϊκή εξουσία αρνούμενη μια πολιτική ρήξης στο σήμερα, μπορεί να ανταποκριθεί στις σημερινές συνθήκες ακραίας κοινωνικής και ταξικής πόλωσης που ανέδειξε και το δημοψήφισμα.

Κι αυτό, γιατί **σήμερα μπροστά στον λαό ανοίγονται καθαρά δύο δρόμοι: Από την μια ο δρόμος των φρικτών μνημονίων, της ανεργίας, της διαρκούς επιτροπείας. Και από την άλλη ο δρόμος της ρήξης με ΕΕ, ΔΝΤ, με τους μονοπωλιακούς ομίλους και τους τραπεζίτες, έξω από ευρώ - ΕΕ, χρέος και μνημόνια. Ο δρόμος της ανατροπής της επίθεσης κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ και των αντιδραστικών αστικών αναδιαρθρώσεων σήμερα, με προοπτική την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού και την πορεία προς την κομμουνιστική απελευθέρωση.**

Αυτοί είναι οι δύο δρόμοι, αυτή είναι η μάχη που πρέπει να δοθεί. Καμιά «φιλολαϊκή», «ενδιάμεση» και διαχειριστική πρόταση δεν μπορεί να υπάρξει στα πλαίσια του «ευρωπαϊκού» και καπιταλιστικού μονόδρομου. Αυτό είναι ΤΟ ΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΒΑΣΙΚΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ όλης της προηγούμενης περιόδου και ΤΙΠΟΤΑ δεν πρέπει να το συσκοτίσει.

Σήμερα αναβαθμίζεται η ανάγκη για:

- Την προώθηση, προβολή και συγκρότηση της αντικαπιταλιστικής εργατικής πολιτικής, του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς στην κατεύθυνση του πόλου. Για να γονιμοποιηθούν οι αντιδράσεις, οι διαφοροποιήσεις και ο ριζοσπαστισμός από μια ανατρεπτική λογική «μέχρι τέλους», από τη συνειδητοποίηση πως για να υπάρχει πολιτική υπέρ των εργαζομένων, της νεολαίας και του λαού πρέπει να υπάρξει ρήξη και έξοδος από το πλαίσιο χρέος, ΕΕ, καπιταλιστικός μονόδρομος, πρέπει να υπάρξει σύγκρουση και ανατροπή της επίθεσης κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ. Οποιαδήποτε κίνηση κάνουμε πρέπει να εντάσσεται και να ενισχύει αυτή την επιδίωξη και όχι να την ακυρώνει - υποσκάπτει.

- Την γονιμοποίηση του ευρύτερου εργατικού λαϊκού ταξικού ρεύματος του ΟΧΙ, με κρίκο το πρωτοπόρο ριζοσπαστικό τμήμα του ΟΧΙ της ρήξης, του ΟΧΙ μέχρι το τέλος.
- Την συσπείρωση δυνάμεων της Αριστεράς και του κινήματος, με βάση την λογική της πολιτικής συνεργασίας που έχουμε επεξεργαστεί, στην βάση του αναγκαίου πολιτικού πλαισίου.
- Την διαμόρφωση όρων αντεπίθεσης και ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος για την πάλη ενάντια στη συνέχιση και κλιμάκωση της μνημονιακής, ευρωενωσιακής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας από την κυβέρνηση που θα προκύψει μετά τις εκλογές. Στον κρίσιμο αυτό στόχο απαιτείται η συμβολή και κοινή δράση όλων των μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος αλλά και της Αριστεράς, από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την αντικαπιταλιστική αντιμπεριαλιστική Αριστερά, μέχρι το ΚΚΕ και τις δυνάμεις της ΛΑΕ ή άλλες δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ που θα επιλέξουν την ρήξη με την μνημονιακή πολιτική και την έμπρακτη συμβολή στο κίνημα.

Με βάση όλα αυτά **συμβάλλαμε στη διαμόρφωση και υποστηρίζουμε την πρόταση της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για πολιτική συνεργασία και με αυτή θα δουλέψουμε**. Αξιοποιούμε και θεωρούμε θετικό βήμα την κοινή δήλωση ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΜΑΡΣ – Εργατικός Αγώνας – Δεν πληρώνω. Υπογραμμίζουμε πως δεν μπορεί να υπάρχει πολιτική συνεργασία δυνάμεων της Αριστεράς με ανατρεπτικό ρόλο και προοπτική χωρίς το αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο, με κρίσιμες οριοθετήσεις την διαγραφή του χρέους, την έξοδο από ευρώ – ΕΕ, τον ταξικό αντικαπιταλιστικό -επί της ουσίας- προσανατολισμό, την άρνηση της διαχείρισης και του κυβερνητισμού, την αναγνώριση του πρωταγωνιστικού ρόλου του μαζικού κινήματος.

Αξιοποιούμε την πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το θετικό προηγούμενο της συνεργασίας και του πολιτικού πλαισίου ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΜΑΡΣ.

Σε κάθε περίπτωση θεωρούμε απαραίτητη την παρέμβαση και εμφάνιση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην επικείμενη εκλογική μάχη. Θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να ενεργοποιήσουμε το δυναμικό της, για να παρέμβει όσο το δυνατόν ενιαία.

...

10. Τοποθέτηση και στάση απέναντι στην πρόταση της ΛΑ.Ε.

Η διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ και η δημιουργία της ΛΑ.Ε είναι αποτέλεσμα της αντίθεσης που αναπτύσσεται στην λαϊκή και εκλογική βάση του απέναντι στην μνημονιακή μετάλλαξη του και την ένταξη της ηγεσίας του στους σχεδιασμούς των αστικών κέντρων. Απέναντι στην ΛΑ.Ε **έχουμε -και μπορούμε να αναπτύξουμε παραπέρα- την λογική της κοινής δράσης** στο μαζικό εργατικό και λαϊκό κίνημα, σε κοινωνικοπολιτικές πρωτοβουλίες ενάντια στην ΕΕ, για τις δημοκρατικές ελευθερίες της εποχής μας και για το «ΟΧΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ», καθώς και σε πρωτοβουλίες διαλόγου για τα θεωρητικά, στρατηγικά και πολιτικά ζητήματα της αριστεράς.

Δεν προκύπτει, ωστόσο, στο άμεσο μέλλον δυνατότητα πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας. Αυτό το συμπέρασμα **προκύπτει από μια σειρά στοιχεία, τα οποία έγιναν φανερά:**

- από την γραπτή απάντηση (τελικό σχέδιο προγράμματος) της ΛΑ.Ε. στη συγκεκριμένη πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που στηρίζεται στο πρόγραμμα πολιτικής συνεργασίας ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ
- στις καθημερινές δημόσιες πολιτικές τοποθετήσεις και κινήσεις του Προέδρου και των κεντρικών στελεχών της που αυτές, κυρίως, διαμορφώνουν στην πράξη τη φυσιογνωμία και την πολιτική γραμμή της.
- από τον τρόπο ίδρυσης, συγκρότησης, λειτουργίας, δημόσιας εμφάνισης του μετώπου ΛΑ.Ε.

Πιο συγκεκριμένα:

α. στις προγραμματικές και πολιτικές της θέσεις, όπως αυτές αποτυπώνονται στο σχέδιο προγράμματος της ΛΑ.Ε. και στις δηλώσεις κορυφαίων στελεχών της αναδείχεται το κρίσιμο ζήτημα της κατάργησης των μνημονίων. Συνολικά, όμως, οι θέσεις αυτές κινούνται μέσα στα όρια της φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού και του -ανέφικτου σήμερα- κείνσιανισμού. Είναι πίσω από τα συμπεράσματα που μαζικά κατασταλάχτηκαν από τις πιο πρωτοπόρες δυνάμεις του ΟΧΙ -δηλαδή ότι κατάργηση των μνημονίων σημαίνει ρήξη/έξοδο από ευρωζώνη και ΕΕ, σύγκρουση με το κεφάλαιο και τον «καπιταλιστικό μονόδρομο». Είναι πίσω και από κοινά πλαίσια που έχουν δεχτεί δυνάμεις της σε συνδικάτα καθώς και στην πρωτοβουλία των 800 συνδικαλιστών, αγωνιστών και διανοουμένων. Οι θέσεις αυτές δεν κάνουν τομή και δεν υπερβαίνουν το προγραμματικό όριο του ΣΥΡΙΖΑ του 2012, ενώ επαναλαμβάνουν τις αυταπάτες που οδήγησαν στη σημερινή κατάσταση και αντιπροσωπεύουν ένα πρόγραμμα «παραγωγικής ή οικονομικής ανασυγκρότησης» με ρήξη, εφόσον χρειαστεί, με την ευρωζώνη, εντός ΕΕ, που θα εφαρμοστεί από μια «αριστερή κυβέρνηση».

Στο πλαίσιο αυτό, προτείνονται: Η αύξηση μόνο των κατώτατων μισθών, η στήριξη (;) των μισθών και η «σταδιακή αύξησή τους σε συνδυασμό με τους αναπτυξιακούς ρυθμούς»· τα «αντικίνητρα στις απολύσεις»· Η διαγραφή «όλου ή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους»· Η ενίσχυση του «τρίτου πόλου» της οικονομίας πλάι στον κρατικό και ιδιωτικό (αλλού: η καλύτερη συνεργασία ιδιωτικού-δημόσιου τομέα)· Η πιθανότητα εξόδου από την ευρωζώνη («αν χρειαστεί») ενώ περιορίζουν τη σύγκρουση μόνο με τις νεοφιλελεύθερες επιλογές της ΕΕ· Η «παραγωγική ανασυγκρότηση», που βέβαια τίθεται αταξικά, ουδέτερα, διαχειριστικά, χωρίς κάποια σύνδεση με την πάλη ενάντια στις δυνάμεις της αγοράς και την ΕΕ.

β. ο χαρακτήρας του μετώπου που προτείνουν είναι «αντιμνημονιακός, δημοκρατικός, πατριωτικός» με βασική επιδίωξη και κόμβο την κατάργηση των μνημονίων, το οποίο -όπως ήδη αναφέρθηκε- είναι αναγκαίο αλλά δεν μπορεί να αναμετρηθεί αποτελεσματικά με την επιδρομή του μαύρου μετώπου κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ.

γ. Η στάση τους απέναντι στην προγενέστερη στρατηγική και λογική του ΣΥΡΙΖΑ αποκαλύπτει όχι μια ριζοσπαστική υπέρβαση της λογικής που οδήγησε στη μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, μια εμμονή στον -ουτοπικό σήμερα- μεταρρυθμισμό, και έναν εγκλωβισμό στα όρια της «συνέχειας της προσπάθειας που ξεκίνησε ο ΣΥΡΙΖΑ» και των «προεκλογικών δεσμεύσεων του ΣΥΡΙΖΑ που εγκαταλείφθηκαν.

δ. Η διαδικασία ίδρυσης και συγκρότησης του μετώπου ΛΑ.Ε πραγματοποιήθηκε με την «ανακοίνωση των 13» και την ανακοίνωση από τον πρόεδρό του και με την πρόσκληση στις άλλες δυνάμεις να συμμετάσχουν σε αυτό. Οι διαδικασίες δεν εξασφαλίζουν τα **βασικά εχέγγυα ισοτιμίας στις σχέσεις του με άλλα ρεύματα και οργανώσεις** και είναι **ξένες στο κεκτημένο των ανοικτών δημοκρατικών διαδικασιών και ισότιμων σχέσεων** σχεδιασμού και αποφάσεων. Η πρόταση της ΛΑ.Ε για τον τρόπο συμμετοχής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο μέτωπό της ή για εκλογική συνεργασία οδηγεί στην υποβάθμιση της παρέμβασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τελικά στην απόσυρσή της από τον εκλογικό πολιτικό χάρτη.

Ένα εγχείρημα γρήγορης και χωρίς στοιχειώδη δοκιμασία στην ζωή πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας δεν έχει εχέγγυα αξιοπιστίας. Σε συνθήκες μάλιστα απαξίωσης της κοινοβουλευτικής και κυβερνητικής πρακτικής του ΣΥΡΙΖΑ που θίγει γενικότερα την αριστερά, αποκτούν μεγαλύτερη ένταση τα ζητήματα που αφορούν στις συνδικαλιστικές πρακτικές, στις κοινοβουλευτικές τοποθετήσεις και στις κυβερνητικές αποφάσεις στελεχών της «Αριστερής Πλατφόρμας», ιδιαίτερα την περίοδο συμμετοχής τους σε μια κυβέρνηση με αστική διαχειριστική λογική.

Για όλους αυτούς τους λόγους και με αυτά τα δεδομένα **το NAP εκτιμά ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και οι δυνάμεις της πολιτικής συνεργασίας πρέπει να παρέμβουν αυτοτελώς στην πολιτική μάχη των**

επερχόμενων εκλογών. Τυχόν προσχώρηση σε εκλογική συνεργασία με την ΛΑ.Ε, λαμβανομένου υπόψη του πραγματικού συσχετισμού δυνάμεων αλλά και της μιντιακής δυνατότητάς της, θα σημαίνει στην πράξη παραχώρηση της ηγεμονίας (στο ριζοσπαστικό ρεύμα του ΟΧΙ) στις «αντιμνημονιακές διαχειριστικές δυνάμεις», οπισθοχώρηση και όχι προώθηση της συνείδησης των ριζοσπαστικών δυνάμεων του ΟΧΙ, αποσυγκρότηση και όχι συγκρότηση του αντικαπιταλιστικού και επαναστατικού ρεύματος.

Το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, από τη συγκρότηση τους έχουν απορρίψει την τακτική υποταγής και ουράς σε ένα άλλο ρεύμα, και πρέπει να ακολουθήσουν πολιτική πλήρους πολιτικής / ιδεολογικής και οργανωτικής **αυτοτέλειας,** πολύμορφης και αναπτυγμένης κοινής δράσης με επιτροπές του όχι, με οργανωμένο διάλογο και πρωτοβουλίες με τις πρωτοπόρες αντικαπιταλιστικές αναζητήσεις στην κατεύθυνση του πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς..

11. Η Π.Ε. συζήτησε και αποφάσισε συγκεκριμένα μέτρα και πλαίσιο-περιεχόμενο εκλογικής παρέμβασης του ΝΑΡ και της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

...

12. Ιδιαίτερη σημασία έχει η αγωνιστική και πολιτική προοπτική του εργατικού λαϊκού και νεολαιίστικου ΟΧΙ.

Η ελπιδοφόρα δημιουργία **λαϊκών πρωτοβουλιών για το ΟΧΙ** σε πολλές γειτονιές και πόλεις και της **«πρωτοβουλίας για το ΟΧΙ μέχρι το τέλος»**, μπορεί να γενικευθεί, ως μια αυθεντική διαδικασία οργάνωσης του λαού και ανασύνταξης του κινήματος σε τοπικό και κλαδικό επίπεδο. Οι λαϊκές πρωτοβουλίες και οι αγωνιστές που έδωσαν την μάχη του ΟΧΙ, οι εκατοντάδες που υπέγραψαν το κείμενο για το “ΟΧΙ μέχρι το τέλος”, πρέπει και μπορούν να προχωρήσουν το συντονισμό και την οργάνωσή τους. Να παλέψουν για να πάει το ΟΧΙ «μέχρι το τέλος», να μην μείνει ξανά στην “μέση” της διαδρομής, να μην κινδυνεύει με ένα νέο οδυνηρό πισωγύρισμα.

ΟΧΙ μέχρι το τέλος σημαίνει συνολικό ΟΧΙ στα μνημόνια παλιά και νέα, ΟΧΙ στο χρέος – παύση πληρωμών και διαγραφή του, ΟΧΙ κι έξοδος από ευρώ και από ΕΕ, ΟΧΙ κι επίθεση στα εγχώρια μεγάλα συμφέροντα της ολιγαρχίας του πλούτου, των τραπεζών και των ΜΜΕ. Η λογική του ΟΧΙ μέχρι το τέλος θα είναι το πολιτικό νεύρο **ενός μεγάλου εργατικού λαϊκού αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής του νέου μνημονίου και της κυβέρνησής του.**

Σε αυτό θέλουμε να συμβάλλουν όλες οι μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος και της Αριστεράς, από την εξωκοινοβουλευτική μέχρι το ΚΚΕ, την ΛΑ.Ε. και τις άλλες δυνάμεις που διαχωρίζονται από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Το κοινωνικό και πολιτικό ρεύμα του «ΟΧΙ μέχρι το τέλος», **συγκροτείται στο κίνημα και στην κοινωνία,** έχει όμως **προγραμματικό περιεχόμενο ανατροπής,** όπως αυτό εκφράστηκε στην αντίστοιχη πρωτοβουλία στην Αθήνα. Έχει στόχο να συμβάλλει στον **οργανωμένο λαό, να ανασυγκροτήσει τις εργατικές και λαϊκές συλλογικότητες, να ενισχύσει την μαχητικότητα, την αυτενέργεια, τον συντονισμό τους. Να αποτελέσει πεδίο όσμωσης και επικοινωνίας όλων των ρευμάτων του εργατικού και λαϊκού κινήματος.**

Ένα ευρύτερο εργατικό και λαϊκό μέτωπο ανατροπής δεν χτίζεται με κοινοβουλευτικές πρωτοβουλίες, ούτε με κινήσεις παραγόντων. Χτίζεται και δοκιμάζεται μέσα στον λαό, ανασυγκροτεί το «κοινωνικό», κερδίζει την λαϊκή υποστήριξη και **αναπτύσσοντας τις πολιτικές και προγραμματικές του πλευρές μπορεί να ολοκληρώνεται πολιτικά.** Αλλιώς αποτελεί συνήθως άλλοθι εκλογικισμών και τακτικισμών.

...

Η Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Τρίτη 25 Αυγούστου 2015

narnet.gr